

**Закохані
в рідне слово**

*Рідна мова - мати єдності,
батько громадянства і
сторож держави.*

Мікалоюс Даукша

21 лютого

Міжнародний день
рідної мови

Проголошено на XXX сесії
Генеральної конференції ЮНЕСКО,
відзначається щорічно з 2000 р.

Максим Рильський

(1895 –1964)

видатний український поет,
перекладач, академік АН України
Його творчість поділилася на
два річища – офіційне та
ліричне, в останньому йому
вдалося створити справжні
взірці високої поезії.

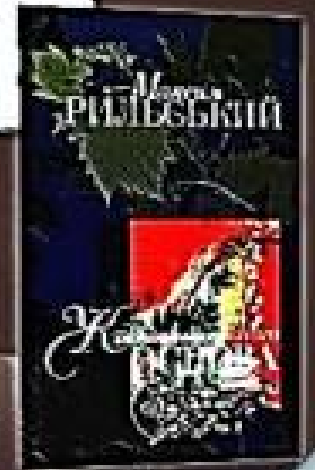
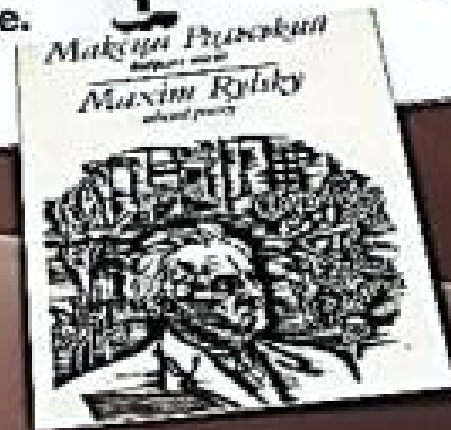
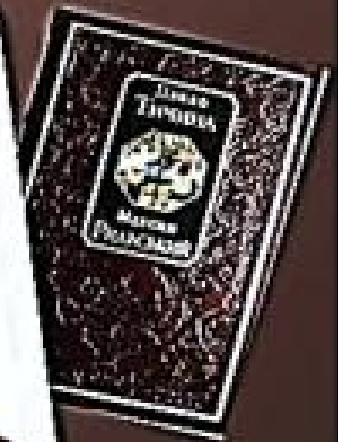
**«Є сотня мов,
а правда лиш одна»**

МОВА
Треба доглядати наш сад
Вальтер

Як парость
виноградної лози,
Плекайте мову.
Пильно й
ненастанно
Політь бур'ян.
Чистіша від сльози
Вона хай буде.

Вірно і слухняно
Нехай вона щоразу
служить вам,
Хоч і живе своїм
живим життям

Костенко

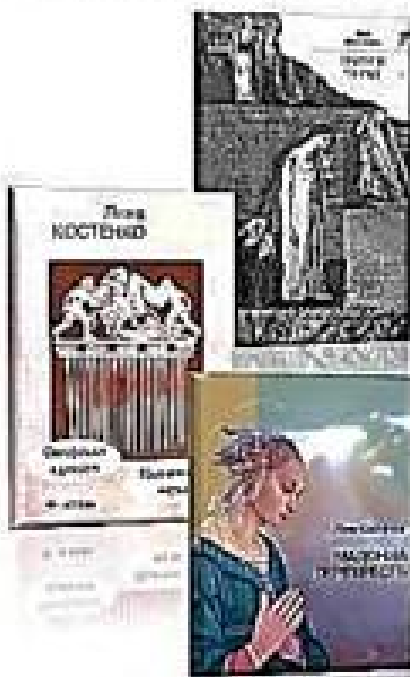
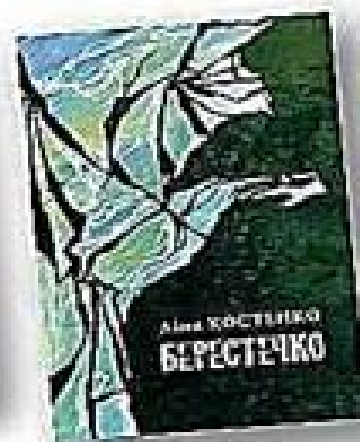
Лина Василівна

(1930, Ржищів, Київська область) українська письменниця-шістдесятниця, поетеса. Лауреат Шевченківської премії (1987), Премії Антоновичів (1989), премії Петрарки (1994).

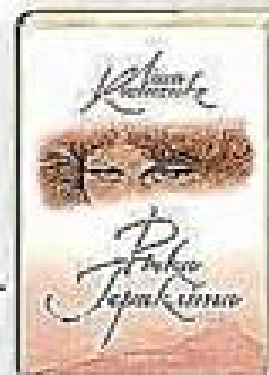
У радянські часи брала активну участь у дисидентському русі, за що була надовго виключена з літературного процесу.

Авторка багатьох поетичних збірок, 2010 року опублікувала перший прозовий роман «Записки українського самашедшого», що став одним з лідерів продажу серед українських книжок у 2011 році.

«Слова росли із ґрунту, мов жито,
Добірним зерном колосилась мова.
Вона як хліб. Вона мені свята.
І кров'ю предків тяжко пурпурова»

«Життя іде і все без коректур.
І час летить, не стишує галопу.
Давно нема маркізи Помпадур,
і ми живем уже після потопу.
Не знаю я, що буде після нас,
в які природа убереться шати.
Єдиний, хто не втомлюється, – час.
А ми живі, нам треба поспішати»

Василь Симоненко (1935-1963)

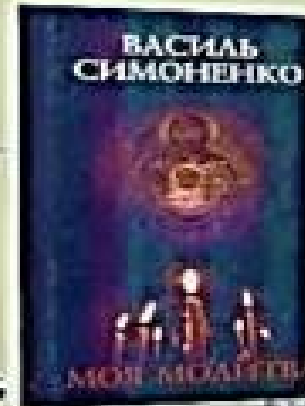
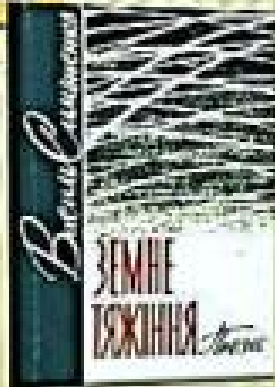
Український поет, прозаїк, журналіст, представник покоління «п'ятидесятників», «лицар українського відродження», автор збірок поезій «Тиша і грім», «Земле тяжіння», лауреат Державної премії ім. Т. Шевченка (посмертно).

«Я українець.

Оце і вся моя автобіографія»

МОЯ МОВА

Все в тобі з'єдналося, злилося —
Як і поміститися в одній! —
Шепіт зачарований колосся,
Поклик із катами на двобій.
Ти даєш поету дужі крила,
Що підносять правду в вишину,
Вченому ти лагідно відкрила
Мудрості людської глибину.
І тобі рости й не в'януть зроду,
Квітнуть в поемах і віршах,
Бо в тобі — великого народу
Ніжна і замріяна душа.

Юрій Ігорович Андрухович

(нар. 13 березня 1960, Станіслав) — український поет, прозаїк, перекладач, есеїст. Живе і працює в Івано-Франківську. Володіє українською, російською, польською, англійською та німецькою мовами. Захоплення: фонетика.

Закінчив редакторське відділення Українського поліграфічного Інституту у Львові (1982) та Вищі літературні курси при Літературному інституті ім. М.Горького в Москві (1991). Працював газетарем, служив у війську, деякий час очолював відділ поезії Івано-Франківського часопису «Перевал» (1991–1995). Співредактор часопису текстів і візій «Четвер» (1991–1996). Віце-президент АУП (1997–1999).

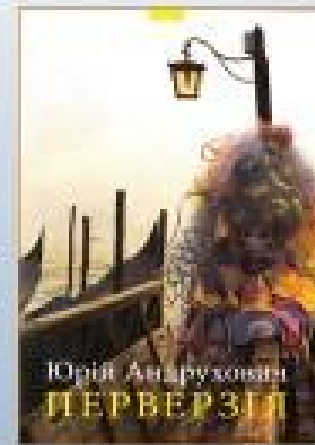
Був лідером відомої поетичної групи Бу-Ба-Бу («Бурлеск-Балаган-Буфонада»), яка об'єднала авторів з Києва, Львова, Івано-Франківська. На початку 1990-х років разом з Ю.Іздриком починає видавати перший в Україні постмодерністський журнал «Четвер». Головний редактор літературного альманаху «Потяг 76». Лауреат літературної премії Благовіст (1993), премії Рея Лапіки (1996), Міжнародної премії ім. Гердера (2001), одержав спеціальну премію в рамках нагородження Премією Світу ім. Еріха-Марії Ремарка від німецького міста Оснабрюк (2005), «За європейське взаєморозуміння» (Лейпціг, 2006). Західна критика визначає Андруховича як одного із найяскравіших представників постмодернізму, порівнюючи за значимістю у світовій літературній ієрархії з Умберто Еко. Його твори перекладені багатьма європейськими мовами, зокрема роман «Перверзія» опублікований у Німеччині та Польщі. Книга есеїв видана в Австрії.

Юрій Андрухович є одним із засновників постмодерністської течії в українській літературі, яку умовно називають «станіславським феноменом». Представники цього напрямку активно розробляють поетику «карнавального» письма.

Автор збірок поезій: «Небо і площі» (1985), «Середмістя» (1989), «Екзотичні птахи і рослини» (1991), «Пісні для Мертвого півня» (2004), «Листи в Україну» (2013/) романів: «Рекреації» (1992), «Московіада» (1993), «Перверзія» (1996), «Дванадцять обручів» (2003), «Тамниця. Замість роману» (2007), книг есеїв: «Дезорієнтація на місцевості» (1999), «Моя Європа» (2000), «Диявол ховається в сирі» (2006), «Тут похований Фантомас» (2015), мемуарів «Лексикон інтимних міст» (2011). Автор перекладів українською мовою п'єси «Гамлет» Вільяма Шекспіра й американських поетів-бітників «День смерті пані День» (2006), «Цинамонові крамниці» Бруно Шульц (2012), «Прогулянка» Роберт Вальзер. (2013).

« Справжня свобода — не тоді, коли вона є, а тоді, коли ти її по-справжньому хочеш. »

Це — спроба написати вірш про нас.
Про нашу учту, молоду і п'яну.
Яке вино, яку хмільну оману
вливав у юні горла щедрий час!
Ми так жили, немов співали джаз.